

RĂPIREA DIN SERAI

DUPA OPERA MUZICALA A LUI WOLFGANG AMADEUS MOZART

Wolfgang Amadeus Mozart a trait intre anii 1756-1791. Talentul sau inspre muzica a fost manifestat inca din frageda copilarie. Printre creatiile sale de seama, se numara si opera muzicala in trei acte "Rapirea din Serai", care a avut premiera absoluta la Teatrul National din Viena, in anul 1782.

In apropierea nordului Africii, o corabie europeana naviga linistita pe apele Mediteranei. Marea era destul de agitata, insa carmaciul nu parea ingrijorat de valurile inspumate.

Printre pasagerii de pe corabie, se gaseau prea frumoasa Constanze si camerista ei, Blondé. Pedrillo, iubitul Blondéi, le insotea de asemenea pe cele doua tinere in calatoria lor. Gandul Constanzei era insa la Belmonte, logodnicul ei, care o astepta la finalul calatoriei. Deodata, Pedrillo privi in urma corabiei, si avu o exclamatie de deznadejde:

"Suntem urmariti indeaproape de o corabie a piratilor. Domnisoarelor, pregatiti-va pentru ce este mai rau. Corabia noastra nu o poate intrece in viteza. Sangerosii pirati se vor apropia suficient de mult pentru a incerca abordajul. Va urma o lupta sangeroasa. Nu cred ca oamenii de pe corabia noastra la pot face fata piaratilor, care sunt luptatori renumiti"

Totul se petrecu intocmai asa cum prevazuse Pedrillo. Corabia piratilor ajunse din urma vasul european, iar acesta fu atacat prin abordaj. Piratii incepura lupta pe corabia europeana, insa soldatii aflati la bord nu reusira sa faca fata acestui atac. Majoritatea din cei aflati la bordul corabiei europene isi pierdura viata strapunsi de sabiile piratilor. Printre supravietuitorii corabiei europene se aflau Constanze, Blondé si Pedrillo, care nu participasera la lupta.

Piratii ii facura prizonieri pe Constanze, Blondé si Pedrillo. Ajungand cu corabia in Turcia, unde era organizat un targ de sclavi, piratii ii scoasera la vanzare pe cei trei captivi. Insa pretul europenilor era cu mult mai ridicat decat al celorlalte categorii de sclavi, lucru datorat raritatii lor pe aceasta piata. Din acest motiv, suma ceruta de pirati pe Constanze, Blondé si Pedrillo nu putu fi onorata de catre cei interesati.

In cele din urma, la targul de sclavi isi facu aparitia si Selim-Pasa - un turc foarte bogat din acel tinut, care avea un serai minunat. Selim-Pasa o vazu pe Constanze

si se indragosti de ea – fata era intr-adevar deosebit de frumoasa. Selim-Pasa isi manifesta intentia de cumparare a Constanzei. Piratii, simtind ca afacerea aceea le poate aduce un profit frumusel, ii spusera lui Selim-Pasa ca sclava nu se vinde decat impreuna cu cealalta fata si europeanul care le insotea. Selim-Pasa facu astfel o tripla achizitie, iar Constanze, Blondé si Pedrillo devenira cu totii sclavii seraiului sau.

Odata ajuns inapoi in serai, Selim-Pasa hotari ce avea de facut cu fiecare dintre cei trei sclavi luati din targ. Pedrillo fu repartizat sa lucreze la treburile gradinaresti, Blondé capata o camera in serai, aflata fiind sub directa supraveghere a sefului garzilor – turcul Osmin, iar Constanze ramase in apropierea lui Selim-Pasa.

Constanze se mahni cand fu despartita de Blondé, insa vointa lui Selim-Pasa era de netrecut.

Selim-Pasa era cum am spus indragostit de Constanze, si din acest motiv, turcul o dorea cat mai mult in preajma lui pe tanara fata. Constanze primi o camera luxoasa chiar in palatul lui Selim-Pasa, care era de o deosebita frumusetate. Selim-Pasa puse la dispozitia Constanzei toate lucrurile de care ar fi avut nevoie o femeie provenind din aristocratia europeana. Turcul nu conditiona aceasta generozitate de vreun favor pe care l-ar fi asteptat de la Constanze; Selim-Pasa spera ca intr-un tarziu, tanara fata sa-l priveasca altfel decat pe stapanul ei si sa-si deschida inima catre el.

In vremea aceasta, Belmonte, logodnicul Constanzei, afla de soarta corabiei pe care se aflasera cei trei, si de faptul ca acestia, incapand pe mainile piratilor, fusesera vanduti ca sclavi lui Selim-Pasa. Tanarul pleca de-ndata spre seraiul lui Selim-Pasa, si in cele din urma ajunse la destinatie. Belmonte, care isi dorea logodnica inapoi, stia ca acest lucru era aproape imposibil, intrucat paza seraiului era asigurata de o armata devotata intrutotul lui Selim-Pasa. Iar despre rascumparare nici nu ar fi putut fi vorba – pretul platit de Selim Pasa pentru cei trei europeni era unul foarte mare pentru Belmonte. Pe de alta parte, Belmonte nu putea sti, ca Selim-Pasa nu ar fi incuviintat defel instrainarea Constanzei, pe care o dorea pentru el. Tanarul dori sa intre in seraiul lui Selim-Pasa, pentru a-

Tanarul dori sa intre in seraiul lui Selim-Pasa, pentru a-i vorbi. Insa la poarta seraiului se afla insasi Osmin, Capetenia Garzilor, care nu-i ingadui lui Belmonte sa treaca mai departe

Intr-adevar, accesul in preajma lui Selim-Pasa era unul deosebit de restrictionat la

acea vreme. Turcul era foarte bogat, si cu siguranta ca avea multi dusmani. Tocmai de aceea isi organizase o armata personala, care ii pazea seraiul zi si noapte. Ori un strain picat din cer, care cerea sa fie adus in fata lui Selim-Pasa, nu putea decat sa starneasca o gramada de banuieli. Drept urmare, Osmin ii ordona lui Belmonte sa paraseasca seraiul, inainte de a porunci garzilor sa-l inlantuiasca pentru indrazneala sa.

Imediat dupa ce Belmonte fu izgonit din serai, Osmin, care supraveghea indeaproape si munca sclavilor lui Selim-Pasa, se indrepta spre gradina seraiului. Acolo, sclavii culegeau fructele din pomii lui Selim-Pasa. Osmin avu o disputa cu Pedrillo, care i se parea ca nu munceste suficient de repede pe cat ar fi trebuit. Osmin ii fagadui lui Pedrillo cateva lovituri de bici, daca acesta nu urgenteaza munca la culesul fructelor.

Belmonte, care tocmai se afla de cealalta parte a zidului seraiului, auzi disputa lui Osmin cu Pedrillo, al carui nume fu repetat in cateva randuri de capetenia garzilor. Belmonte il cunostea bine pe Pedrillo. Belmonte isi spuse ca are o sansa sa afle vesti despre Constanze, daca i se va adresa direct lui Pedrillo, odata ce Osmin va pleca la treburile lui. Acest lucru se intampla intocmai, caci Belmonte reusi sa se salte pe marginea zidului despartitori si profitand de neatenția lui Osmin, il striga pe Pedrillo. Acesta se bucura de revederea cu Belmonte, si ii povesti tanarului toate cele intamplate pana atunci. Belmonte stia in mare parte itele intamplarii, insa nu-si imagina ca Selim-Pasa este atat de indragostit de Constanze, logodnica sa. Pana una alta, cei doi trebuiau sa gaseasca o metoda, pentru a-l introduce sin pe Belmonte in interiorul seraiului lui Selim-Pasa. Mai apoi, puteau chibzui pe indelete un plan de evadare al tuturor.

Pedrillo avu o idee stralucita, si-l introduse pe Belmonte la Selim-Pasa, sub pretextul ca tanarul este un mare arhitect european. Cum Selim-Pasa era un mare admirator al palatelor fastuoase, el il ruga pe Belmonte sa stea in preajma seraiului, pana ce va pune la punct proiectul unui nou edificiu. Bineinteles ca la finalul lucrarii, tanarul urma sa fie rasplatit pe masura muncii sale.

Dupa ce Belmonte ramase in serai, Selim-Pasa merse la Constanze, pentru a-i vorbi despre proiectul noului palat. Poate ca a noua cladire o va mai invesele pe frumoasa tanara, iar aceasta va lasa atunci deoparte melancolia de care fusese cuprinsa. Selim-Pasa introduse atunci ideea potrivit careie Constanze l-ar putea privi cu alti ochi, cei ai dragostei. Insa pe Constanze nu o putea bucura defel proiectul vreunui palat. Si nici nu putea sa-l iubeasca pe Selim-Pasa. Li purta

acestuia doar un profund respect, pentru ca ii oferise cele mai bune conditii din seraiul sau. Constanze se gandea doar la logodnicul ei Belmonte, si la faptul ca se afla in imposibilitate de-a mai lua legatura cu acesta. E limpede ca starea de spirit a Constanzei, nu-i provoca lui Selim-Pasa decat amaraciune. Selim-Pasa intra atunci direct in miezul problemei. El ii spuse Constanzei ca o iubeste, si ca nu va astepta o vesnicie pentru ca ea sa-si indrepte sentimentele in aceiasi directie. Constanze trebuia sa inteleaga, ca era cel mai bine sa fie indragostita de Selim-Pasa. Plina de deznadejde, tanara fata ii marturisi lui Selim-Pasa, ca este indragostita de altcineva, pe care nu-l va putea uita vreodata. Selim-Pasa se manie si mai mult la auzul acestor lucruri, si pleca inciuat din camera Constanzei, din pricina ca nu reusea sub nicio forma sa aduca lucrurile pe fagasul ravnit de el.

In vremea asta, seful garzilor, Osmin, facea tot posibilul sa se apropie de camerista Constanzei, Blondé. Insa Blondé avea o fire cu totul diferita de-a stapanei ei, atunci cand venea vorba sa refuze un barbat. Blondé ii spuse lui Osmin, ca acesta este batran si gras, iar ea nu se poate indragosti in veci de un asemenea om. Osmin fu dezarmat de atitudinea Blondéi, ce-i spunea in batjocura faptul ca nici nu putea fi vorba de dragoste intre ei doi.

E lesne de inteles ca Blondé era in continuare indragostita de Pedrillo, intocmai ca stapana ei de Belmonte. Faptul ca erau prizonierele de lux ale lui Selim-Pasa, nu le putea deloc schimba sentimentele. Cionstanze si Blondé aveau libertatea de a se plimba oriunde in interiorul seraiului lui Selim-Pasa. Dincolo de ziduri nu aveau ce cauta. Blondé profita deseori de aceasta ocazie, pentru a-l vedea pe iubitul ei Pedrillo. Acesta dupa ce-si termina la sfarsitul zilei indeletnicirile de gradinar, zabovea ascuns intr-un copac urias, pentru a se putea intalni in taina cu Blondé. Mare era bucuria celor doi, atunci cand reuseau sa se vada, chiar si pentru cateva clipe. De data aceasta, Pedrillo ii spuse Blondéi, ca are pentru ea o veste foarte importanta. Gasise mijlocul de a evada de aici, cu ajutorul unui plan ticluit de catre Belmonte. Acesta se afla la randul sau in Serai, sub pretextul ca este un mare arhitect european, dispus sa lucreze pentru Selim-Pasa. Pedrillo o mai ruga pe Blondé, sa se intalneasca cu el in noaptea urmatoare, pentru a-i spune exact ce au de facut ea si cu stapana ei. Blondé sa faca tot posibilul, sa-i aduca lui Pedrillo un ulcior de vin foarte bun din seraiul lui Selim-Pasa. Iar de restul se va ocupa el.

Zis si facut. In noaptea urmatoare, Blondé se intalni pe ascuns cu Pedrillo, pe o banca din gradina seraiului. Fata adusese vinul, asa cum o rugase iubitul ei. Pedrillo ii mai spuse Blondéi, ca Belmonte, care se afla in preajma, dorea cu orice pret sa o vada pe stapana ei, Constanze.

Blondé îi transmisese încă din seara trecută Constanței faptul că Belmonte era aici în serai. Acum, o vesti pe stăpâna ei, că logodnicul acesteia dorește să o vadă cu orice chip. Noaptea târziu, Constanța coborî din apartamentul său, și veni să se întâlnească pe furis cu Belmonte, așa după cum îi spusese Blondé. Pedrillo se plimba tocmai atunci cu Belmonte prin preajma apartamentului Constanței. Cine i-ar fi văzut n-ar fi putut banui nimic: Belmonte era Selim-Pasa. Și cine-l putea calauzi mai bine prin serai, decât cunostința sa, Pedrillo.

Când după atata timp cei doi tineri se întâlneau, bucuria lor fu netărmuită. Constanța se arunca în brațele lui Belmonte, fericită de revederea cu logodnicul ei, pe care nu spera să-l mai întâlnească vreodată. Belmonte era la randul său cuprins de focul dragostei pentru Constanța, și îi vorbea acesteia despre planul de evadare din serai. Ea și cu Blondé trebuiau să aștepte semnalul convenit, pentru a fi pregătite de plecare. Când Pedrillo va cânta la chitară sub ferestrele apartamentelor lor, cele două fete vor ști că a sosit clipa evadării.

Pedrillo lua ulciorul cu vin adus de Blondé și turna în el un praf adormitor. Apoi, mai lua un ulcior în care era apă, și merse în apropierea apartamentelor sefului garzii, Osmin. Când acesta apărură pe acolo, făcându-și rondul său obișnuit, îl văzu pe Pedrillo, care chipurile bea dintr-un ulcior cu vin. În realitate Pedrillo gusta doar apă, căci pastrase deoparte ulciorul cu vin. Osmin îl întreba pe Pedrillo ce anume face acolo, iar acesta îi răspunse că Selim-Pasa a fost atât de mulțumit de serviciile sale ca grădinar, încât i-a oferit două ulcioare cu vin din propria sa colecție. Pedrillo nu mai gustase niciodată un vin atât de bun. N-ar vrea oare și Osmin să încerce gustul minunat al vinului?

Osmin se gândi ce se gândi, și găsi că în povestea aceasta e ceva necurat la mijloc. Din punctul său de vedere, Pedrillo nu era atât de vrednic, încât să merite o asemenea cinste de la Selim-Pasa. El personal nu îl laudase niciodată stăpânului său pe grădinar. Oricum, toate acestea puteau să n-aibă nicio importanță la urmărire. Dacă vinul era așa de bun cum spunea Pedrillo, nu conta felul în care făcuse rost de el. Osmin se hotărî să guste din vin, pentru a vedea el însuși dacă grădinarul îl lauda pe drept sau nu.

Osmin îi ceru lui Pedrillo ulciorul cu vin, iar grădinarul i-l dădu pe dată. Seful garzilor gusta, și găsi vinul foarte bun. Imediat după aceea, praful adormitor pus de Pedrillo în vin începu să-și facă efectul. Osmin se simți dintr-o dată atât de molesit, încât abia se mai putea ține pe picioare. Chiar și cuvintele abia le mai

balmaiea. Acesta era si scopul planului pus la cale de Belmonte – daca Osmin nu mai putea lega doua cuvinte ca sa strige vreun ordin garzilor sale, evadarea din serai va fi inlesnita.

Pedrillo il ajuta pe Osmin sa se ridice, apoi il conduse in apartamentul sau. Tanarul nu dorea defel ca seful garzilor sa fie martor la evenimentele care aveau sa urmeze in curtea seraiului. Imediat ce Osmin fu scos din scena,...

...Pedrillo se duse la locul unde stabilise sa se intalneasca cu Belmonte. Acesta avea pregatite doua scari uriase, care aveau sa le foloseasca deopotriva la coborarea pe fereastra a fetelor din apartamentele lor, precum si la escaladarea zidurilor seraiului.

Scarile fura potrivite de catre cei doi in dreptul ferestrelor apartamentelor Constanzei si Blondéi. Apoi, Pedrillo isi scoase chitara, si incepu a canta la ea, pentru a da semnalul convenit.

Belmonte se sui pe scara pana in dreptul ferestrei Constanzei, si o ajuta sa coboare pe logodnica sa, care era gata pregatita de drum. Pedrillo ii sfatui sa se grabeasca, pentru ca puteau fi vazuti in orice moment de cineva care s-ar fi aflat la acea ora tarzie prin curtea seraiului. Dupa ce Belmonte si Constanze coborara, tanarul lua scara si se indrepta impreuna cu logodnica sa spre zidurile seraiului. Dupa ce aveau sa le escaladeze si pe acelea, urmau sa ajunga pe malul apei, acolo unde ii astepta gata pregatita o barca. Odata ajunsi in barca, ii vor astepta pe Pedrillo si Blondé, care trebuiau sa vina negresit in urma lor. Pedrillo se urca pe scara ce ducea la fereastra Blondéi, pentru a o ajuta si pe aceasta sa coboare

Insa planurile de evadare ale celor patru fura zadarnicite chiar de Osmin, cel pe care-l credeau de mult adormit. Capetenia garzilor se trezise din somn, si i se paruse necurat faptul ca se afla in camera lui, desi la acea ora trebuia sa patruleze prin curtea seraiului lui Selim-Pasa. Apoi, isi adusese aminte de intamplarea cu Pedrillo si vinul sau, si putu lesne sa-si dea seama ca fusese tras pe sfoara. Osmin alerga degraba in curtea seraiului, si ii surprinse pe Pedrillo si Blondé, care tocmai coborau pe scara. Osmin se agata de scara si le striga sa se opreasca.

Pedrillo, care tocmai mai avea de coborat cateva trepte, isi vazu visul de evadare sfaramat. Osmin isi agita furios biciul prin aer, spunandu-i lui Pedrillo ca va plati cu viata incercarea de evadare. Selim-Pasa va fi neiertator, atunci cand se vor infatisa la el, si va afla de toate cele petrecute.

Apoi, Osmin striga catre garzile seraiului, iar soldatii venira imediat la comanda lui. Capetenia le porunci sa caute cu mare bagare de seama prin curtea seraiului, spre a vedea daca mai sunt si altii care ar incerca sa fuga, asemenea lui Pedrillo si Blondé. Totodata, o parte a garzilor sa-i faca prizonieri pe cei doi, pentru ca se faceau vinovati de incercarea de evadare din seraiul lui Selim-Pasa. Insusi el, Osmin, ii prinsese asupra faptului.

Zis si facut. Garzile rascolira curtea seraiului, si ii gasira imediat pe Belmonte si Constanze. Cei doi fura degraba adusi in fata lui Osmin, si pusi alaturi de Pedrillo si Blondé. Era limpede pentru cei de fata, ca toti patru se faceau vinovati de tentativa de evadare din serai, intrucat fusesera prinsi asupra faptului. Osmin hotari sa fie dusi cu totii in fata lui Selim Pasa, pentru a le judeca soarta pe loc.

Lucrurile se petrecura intocmai. Belmonte, Constanze, Blondé si Pedrillo fura adusi sub escorta garzilor in fata lui Selim-Pasa. Vinovatia lor era dovedita. Toti cei din garda lui Osmin, inclusiv acesta, fusesera martorii incercarii lor de evadare. Iar o asemenea fapta se pedepsea cu moartea. Belmonte vorbi primul, si ii spuse lui Selim-Pasa ca toate cele intamplate mai devreme nu puteau fi tagaduite. Insa tanarul lua intreaga vina asupra lui, spunandu-i lui Selim-Pasa ca planul de evadare fusese pus la punct in intregime de el. Drept urmare, Selim-Pasa sa crute vietile celorlalti, si sa-l execute numai pe el.

Selim-Pasa il privi manios pe Belmonte. Pe de-o parte pentru ca acesta il mintise, dandu-se drept un mare arhitect. Numai acest lucru daca ar fi fost socotit, si Belmonte se facea vinovat in fata lui Selim-Pasa. Pe de alta parte, Belmonte era barbatul pe care Constanze il iubea. Ori Selim-Pasa o dorea pe aceasta numai pentru el. Atunci, Constanze ii vorbi lui Selim-Pasa, spunandu-i ca in toata aceasta poveste, ea poarta intreaga vina. Datorita faptului ca ea se afla prizoniera aici, fusese pus la cale planul de evadare. Pedrillo si Blondé nu ar fi pus niciodata la cale un asemenea plan. Ea dorise sa fuga din serai, pentru a merge la iubitul ei Belmonte, fara de care nu putea trai. Iar daca trebuia cineva pedepsit in toata aceasta chestiune, ea, Constanze era aceea. Selim-Pasa era indreptatit sa-i curme viata, iar ea il ruga sa o crute pe cea a celorlalti. Selim-Pasa o privi induiosat pe Constanze, dandu-si seama ca nu ar putea s-o omoare pe femeia iubita, chiar daca aceasta nu simtea nimic pentru el

Insa Osmin, vazand momentul de slabiciune al lui Selim-Pasa, interveni pe loc in discutie. El ii spuse stapanului sau, ca lucrurile nu stau deloc asa cum fusesera prezentate de Constanze si Belmonte. Toti cei patru adusi in fata sa, era vinovati

deopotriva de tentativa de evadare. Poate ca doar Belmonte faurise planul, sau poate ca din pricina Constanzei se petrecusera toate acestea. Insa Belmonte, Constanze, Pedrillo si Blondé, fusesera prinsi in momentul in care incercau sa paraseasca in taina seraiul lui Selim-Pasa. Ori asa ceva era de neiertat.

Belmonte ii arunca o privire Constanzei, gandindu-se ca poate nu mai avea mult timp de trait. Daca Selim-Pasa va hotari sa asculte cele spuse de Osmin, niciunul dintre ei nu va fi crutat. Pedeapsa cu moartea va fi aplicata tuturor, caci se faceau vinovati de incercarea de evadare din seraiul lui Selim-Pasa. Constanze il privi induiosata pe iubitul ei. Daca moartea era raspunsul dragostei ce ea i-o purta lui Belmonte, ii ramanea mangaierea ca se vor afla amandoi impreuna la ceasul cuvenit.

Osmin continua sa-i vorbeasca mai departe lui Selim-Pasa despre toate cele intamplate in acea seara. Cum Belmonte si Constanze fusesera prinsi in apropierea zidurilor palatului de catre garzile sale. De asemenea, garzile lui Osmin, ii raportasera acestuia, ca in apropierea seraiului, fusese gasita o barca plutind singura pe apa marii. Si aceasta putea fi o dovada a incercarii de evadare. Iar faptul ca fuga din serai fusese pusa la cale in cele mai mici amanunte, justifica pe deplin condamnarea la moarte a celor patru.

Selim-Pasa asculta fara sa clipeasca toate cele rostite de Osmin. Tacerea lui indelungata putea sa para de rau augur. De altfel, nimeni din incapere nu avea ceva de adaugat la cele spuse de capetenia garzilor. Totul era cat se poate de adevarat. Fusese fara indoiala o incercare nebuneasca de-a fugi din seraiul lui Selim-Pasa. O incercare ce nu putea fi decat sortita esecului. Dar poate ca iubirea adevarata justifica pe deplin un asemenea plan nebunesc, gandi in sinea lui Selim-Pasa.

Osmin isi continua rechizitoriul, trecand acum la planul miselesc infaptuit de Pedrillo. Pedrillo incercase sa-l scoata din scena pe seful garzilor, si implicit pe cei aflati in subordinea sa. Daca Osmin nu s-ar fi trezit la timp, garzile sale n-ar fi putut interveni in zadarnicirea planului de evadare, caci capetenia strigase alarma. Pedrillo era cat se poate de vinovat, pentru ca strecurase un praf adormitor in vin, iar apoi il imbiase pe Osmin sa bea. Osmin ceru asadar sa fie pedepsiti toti cei patru, pentru ca marsavia lor era indreptata asupra tuturor celor din Seraiul lui Selim-Pasa. Garzi, capetenie si conducatorul suprem. Pedrillo interveni atunci in discutie, spunand ca el este singurul vinovat de cele intamplate, iar acest lucru a iesit la iveala mai devreme, din cele rostite de Osmin. Prin urmare, el, Pedrillo se

cuvenea sa fie singurul condamnat la moarte, iar ceilalti sa fie lasati in viata. Insa nici nu termina bine de vorbit Pedrillo, ca Blondé interveni si ea in discutie. Fata spuse ca ea a fost aceea care a adus vinul din seraiul lui Selim-Pasa. Daca ea nu ar fi infaptuit acest lucru, nimic din cele intamplate mai devreme nu ar fi fost posibil.

Selim-Pasa era impresionat de spectacolul desfasurat in fata sa. Totul era cat se poate de natural, iar el simtea acest lucru. Intre acei tineri se legase o dragoste atat de profunda, incat fiecare dintre ei s-ar fi aruncat de bunavoie in ghearele mortii, pentru ca perechea iubita sa fie lasata in viata. Viata si moarte. El, Selim-Pasa era acela care avea de spus cuvantul hotarator in ceea ce privea soarta fiecaruia dintre cei patru. Selim-Pasa isi cumpani bine cuvintele, inainte de-a vorbi. Apoi spuse: "Povestea voastra de iubire e cel mai frumos lucru pe care l-am vazut in viata mea. Sunt fericit sa vad ca pe lume exista dragostea adevarata, un lucru pe care multi il cred doar un vis de neimplinit. Va daruiesc tuturor viata si libertatea. Aceasta este dorinta mea. Va consider de-acum incolo pe toti drept prietenii mei". Cei patru tineri nu putura sa-si creada urechilor cele auzite. Fusesera cu totii la un pas de moarte, iar Selim-Pasa, facand dovada unui caracter nobil, ii iertase si ii considera acum prietenii lui. Cu totii ii multumira lui Selim-Pasa, asigurandu-l de profunda lor recunostinta.

Selim-Pasa ii imbarca mai apoi pe cei patru tineri pe-o corabie, ce pleca spre Europa. Vremea era frumoasa, iar calatoria pareea sa fie de bun augur. Belmonte, Constanze, Blondé si Pedrillo isi luara ramas-bun de la Selim-Pasa, facandu-i semne de pe puntea corabiei. Li spusera ca se vor intoarce candva la seraiul sau, acolo unde multumita marinimiei lui Selim-Pasa isi castigasera viata si libertatea. Iar totodata, sansa de-a avea fiecare dintre ei parte de dragostea adevarata.

Selim-Pasa ramase asadar singur pe tarmul marii, privind spre corabia ce se departa in larg. Selim-Pasa era deopotriva vesel si trist. Vesel pentru ca pe corabia aceea avea patru prieteni care il pretuiau cu adevarat. Iar fata de acei oameni el isi dovedise din plin marinimia, in loc sa-i condamne la moarte. Si acest lucru era imbucurator, caci cine stie daca Selim-Pasa s-ar fi impacat mai apoi cu gandul ca din porunca lui fusesera ucisi patru tineri indragostiti. Dar Selim-Pasa era si trist. Si asta pentru ca femeia pe care el o iubea cu adevarat, se departa acum de seraiul sau, la bordul acelei corabii. Ea il iubea pe altul, care o pretuia deopotriva la randul sau. Si chiar daca amaraciunea ii cuprinse sufletul, Selim-Pasa avu puterea sa zambeasca. Exista dragoste adevarata pe lume. Iar acesta e un lucru datator de speranta.